

de waarheid, het recht des Heeren. Zware schuld, of aan gene, of aan deze zijde.

Maar wat zien we nu? Met geen vinger wordt deze allesbeheersende, fundamentele kwestie aangevoerd. Eens sprak de synode ook tot deze menschen, die zich thans bij haar aanmelden: ge zijt verwerpers van de Goddelijke waarheid, scheurmakers! En alsof er niets gepasseerd was, alsof deze zes nooit iets hadden misdreven, alsof er geen wolkje aan de lucht was, geen schuldbelijdenis. Door de synode niet. Door de zes, die aan de poort wachtten, evenmin.

Heeft dan de Heere de zware beschuldigingen niet gehoord, zijn de schrikkelijke vonnissen aan Zijn aandacht ontsnapt? En eischt Hij niet, indien er zulke vreeselijke dingen waren als de synode beweerde, dat er schuldbelijdenis gedaan wordt, voor Hem en voor de menschen? Als geen schuldbelijdenis noodig is, als ook dit recht is en goed, en men „conformeert“ zich aan dit synodebesluit (ach, wie waagt het daar nog, tegen het synode-despotisme op te treden?) welke domine kan dan nog in de gebonden kerken preeken over teksten als Levit. 5:5, Numeri 5:7, Jozua 7:19, 2 Samuël 12:13, Neh. 9:2, Spreuken 28:13, Lukas 15:21, Hand. 19:18, 2 Cor. 2:6 en 7, Jac. 5:16, 1 Joh. 1:9?

Wat hier geschied is ter Haagsche synode is niet anders dan:

een daadwerkelijk verloochenen van de zwaargeladen woorden, eens gesproken: woorden van den hoogsten ernst, vol van de stuwung naar hemel of hel;

een bespotting van de plechtig uitgeoefende sleutel-macht;

het getuigenis: God sluit toe voor den boozen zondaar, maar Hij opent tevens voor denzelfden zondaar, ook zonder bekeering en zonder schuldbelijdenis;

een spelen met de heilige wet Gods; een loslaten, publiek en schaamteloos, van de normen Gods.

KERK OF VEREENIGING?

Wat is er van de gebonden kerk onder het synodale wanbestuur in enkele jaren tijds geworden? Vertoont ze het beeld van Christus? Maakt ze Zijn trekken openbaar? Wie haar gadeslaat, vraagt met smartelijke verbazing: wiens is dit beeld en het opschrift? Is dit het beeld van Christus?

Onherkenbaar.

Of heeft de synode (en de groote massa der kerkleden volgde, volgde) den Christus niet aangetaast in Zijn profetisch ambt door te profeteeren uit haar eigen hart en Zijn normen terzijde te stellen?

Heeft ze Hem niet gekrenkt in Zijn priestertelijke bediening door onder den schijn van liefde en dienstbereidheid zichzelf te handhaven en eigen wegen te kiezen?

Heeft ze Hem niet aangerand in Zijn koninklijk ambt door den troon te gaan beklimmen, dien de eeuwige Koning voor Zich behouden wil?

Den wereldstrijd der kerk om de waarheid Gods heeft ze practisch gemaakt tot een kibbelpartijtje in een wereldsche vereeniging, waarvan sommige leden door het bestuur geroyceerd zijn, en die nu een „tegen-vereeniging“ hebben opgericht. Maar die, onder belofte van onderwerping aan 't bestuur, zonder bezwaar kunnen terugkeeren.

En 't bestuur, welks streven er op gericht is, eigen invloed te behouden en zoo mogelijk te vergrooten, stelt zich aan, alsof 't maar één doel heeft: de „concurrerende vereeniging“ in den grond te boren.

Daartoe knoopt het heimelijk connecties aan met leden der „contravereeniging“, het houdt besprekingen en komt tot aanvankelijke afspraken, die het daglicht niet mogen zien, maar die straks als besluiten ineens voor de kerken uit de lucht komen vallen, en hen willen overtuigen: de tegenpartij verliest. Ons bestuur wint. Ziet, hoe de zaken floreeren.

Het bestuur zit op het vinkentouw om achter hen, die het lok-voer volgen, het net te doen dichtklappen — waar, waar is hier de Kerk van Jezus Christus? Waar is hier de vrees des Heeren? Waar is hier het beven voor Zijn Woord?

Een kerk, die gezonken is tot het niveau van een wereldsche, zich door opportunistische handhavende vereeniging!

Toenadering, zóó? „Samen-spreking“, zóó? Vereeniging, zóó? Onmogelijk.

En wij?

Ook wij struikelen allen in vele.

Ook wij zóó verdorven, dat wij totaal onbekwaam zijn tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Vreeselijk? Als we 't maar weten willen. En ons tot den Heere wenden. In bekeering. En met schuldbelijdenis.

Maar wee ons, als wij door onze zondige manipulaties de kerk van haar eere en kracht berooven en het beeld van Christus onherkenbaar maken.

Wee ons, als we zouden spelen met de normen Gods! P. D.

* * * Fabels

De fabels, waarmee wederom het volk verleid wordt, bereiken haar toppraestatie in de bewering, dat de schorsingen etc. zijn opgeheven. Alleen maar: die opheffing (die slechts principieel is) moet nog geëffectueerd worden. Effectueering krijgt ze pas, als iemand „gaat praten“. Aldus

de nieuwste synodocratische uitlatingen in het onder synodocratische leiding staande blad „De Roeper“.

Men moet maar durven. Heel het Haagsche gebaar is immers vastgekoppeld aan de formule der zes? En die formule, dat is bewezen, en De Strijdende Kerk kan er alleen maar over zuchten, maar het bewijs niet met een vinger aantasten, die formule is door en door synodocratisch. Zoodat het fabeltje alleen maar dit inhoudt: wie zich toch nog overgeeft aan de blindende leer, en dan meteen al zijn broeders verloochent, die mag naar de in '44 veranderde formatie overkomen. Maar dat wisten we allang.

Als het fabeltje geen fabeltje was, dan zou gezegd kunnen worden: al de nieuwe rechtsregelen, die in 1944, in openbaar geschrift, aangaande tuchtgevallen, waarvan men zei, genoeg te weten, zijn gesteld en gehandhaafd, zijn teruggenomen. Maar ze staan allemaal nog recht overeind. Hier wreekt zich het loslaten van de feiten in de memories, maar het handhaven der regelen voor de memorie.

K. S.

* * * De dooden

Dezelfde pers, als hierboven bedoeld, klaagt erover, dat onze dooden, die als geschorsten etc. inmiddels zijn heengegaan, niet meer ontheven konden worden van den ambtelijken smaad; maar het blad zegt zoo ongeveer hetzelfde als de Herv. Kerk van De Cock: de kerk kan nu eenmaal niet op het verleden terugkomen.

Dat beteekent dus, wat we al wisten: er wordt niets teruggenomen. Maar dan kon men beter onze dooden eruiten laten. De kerk kan wel degelijk terugnemen wat niet naar het Woord bevonden is te zijn, en toch wordt opgelegd en gehandhaafd tot den huldigen dag. Als openbare leefregel der kerk.

K. S.

* * * Hoe tellt men in Vlaardingen?

Men weet: dr F. L. Bos heeft pas beleden, dat de kinderen zijn te tellen bij, te rekenen tot, te erkennen als zóó en zóó.

Sinds heeft hij zijn nieuwe belijdenis geïnterpreteerd op een manier, die haar in feite ontkrachtte. Dat spraken we reeds uit in een andere *.

Inmiddels kregen we een nieuwe toelichting. Van den auteur zelf.

Er stond nl. in de formule: men moet de kinderen zonder onderscheiding tellen, rekenen, erkennen. Let wel: erkennen als dit en dat. Nu hebben sommigen dit wat vreemd gevonden. Maar dr Bos veegt hun bezwaar van de baan. Men moet goed lezen, schreef hij, er staat niet: zonder onderscheid (want dat zou beteekenen: hoofd voor hoofd); doch er staat zonder onderscheiding. En dat beteekent: globaal genomen, ondanks het feit, dat er andere exemplaren tusschen zitten, die van de anderen niet te onderscheiden zijn.

Dr Bos geeft dus — hij zegt 't zelf — een globaal oordeel.

Wat moeten nu die arme vaders en moeders?

Ze moeten tellen bij.

Maar dan globaal. Hún bepaalde kindje? Neen.

Ze moeten rekenen tot.

Maar dan globaal. Hún bepaalde kindje? Neen.

Ze moeten erkennen als.

Maar dan globaal. Hún bepaalde kindje? Neen. Want „globaal“ is hier genomen als tegenstelling van: elk bepaald kind.

Dat is nu terecht gekomen van de bejegeningnorm, waarmee in 1944 zoo velen zijn gepaaid. Je moet je kinderen bejegenen globaal. Dat wordt dus een algemeen object der christelijke opvoeding.

Het kan vreemd worden.

De vaders schreven: in het net der visschers komen goede en ook wel kwade visschen. Men zal ze in Vlaardingen — als men daar deze logica volgt — allemaal in 't tonnetje stoppen: en er op schrijven: goede visschen: niet onder de maat.

De technische vooruitgang

en de vrijheid in den arbeid

1. Mensch en machine.

In zijn brochure „Dat is Bedrijfsorganisatie“, uitgegeven door het C.N.V. in de serie „Christendom en Maatschappij“, maakt de heer F. P. Fuykschot, secretaris van het C.N.V. op blz. 6 deze opmerking: „Er is een scheiding gekomen tusschen den mensch-arbeider enerzijds en het arbeidsproduct anderzijds. Waar vroeger de arbeider de producten, die zijn gezin behoefde, zelf vervaardigde en hij zich kon verlustigen in het resultaat van zijn arbeid, daar kreeg de arbeider in wat men vaak de eeuw van de machine, of de kapitalistische productiewijze noemde, het product niet in handen, maar slechts wat dood geld“. Even verder schrijft hij: „Zoo is de arbeider verlaagd tot „een verlengstuk“ van de machine en tot een „loonslaaf“. Dat hij nochtans een redelijk en zedelijk schepsel is, die (moet zijn: dat, G.) zich voor zijn eeuwige bestemming voorbereidt, komt vaak meer — indien al — uit buiten den arbeid, in den vrijen tijd, dan in den arbeid“.

Nu willen wij ditmaal niet ingaan op de historische waarde en juistheid van deze schets uit verleden en heden, noch op de ego-centrische samenvoeging van den mensch-arbeider en zijn arbeidsproduct, die wij in deze woorden aantreffen. Wij zouden alleen willen opmerken, dat er alle eeuwen door, met name ook onder Israël reeds de dagloons en huurlingen waren van wie ook geldt wat de Schrift zegt met de woorden

En als dan de afnemers kwaad worden en betalen met goeie guldens benevens kwaade, dan zullen de reeders al die „guldens“ erkennen als ware — globaal.

Ik geef toe, dat dit misereabele ruzie-stukjes zijn. Maar wat moet men anders doen bij de logische figuur van onderscheiding die geen onderscheid poneert? K. S.

* * * Kauwgum-belijdenis

Sikkkel moet (volgens Hepp) eens in een preek hebben uitgeroepen: beloften zijn geen lollie's, waar je aan likken kunt.

Sindsdien is de lollie vervangen door kauwgum. Al even smakelijk.

Maar overigens is de exclamatie van Sikkkel nog wel op haar plaats. Ze is uit te breiden tot de belijdenis.

Dr F. L. Bos heeft pas zijn nieuwe belijdenis gegeven. Daar lag ze — zonder interpretatie gepresenteerd aan de belijders zonder onderscheid en zonder onderscheiding.

En toch — nadat hij op die synodocratische formule naar de letter is aanvaard, gaat hij ze „interpreteeren“, zóó, dat de letter weer wordt verloochend óók.

De formule luidde: men moet de kinderen geloovig tellen bij (rekenen tot, erkennen als) zulken in wie de Geest onoverwinnelijk heerscht tot wederbaring enz. Daarvan maakt hij nu (enkele regels verder): ze zijn te tellen bij, te rekenen tot, te erkennen ALS TE BEHOOREN TOT DIEN KRING.

Dat wil dus zeggen (op zijn standpunt): ze zijn te tellen als behorende tot de kerk.

Dat loochent natuurlijk geen mensch.

Maar die bewering is heel wat anders dan er in de kersversche formule staat. Nauwelijks synodocratisch geworden verloochent dr Bos dus, (18 Mrt) de formule waarop hij aanvaard is.

Moet men de formules en de interpretaties nu zonder onderscheiding aanvaarden als wel-bewust beleden? Den eenen keer wordt beleden. Den anderen keer wordt de belijdenis weer weggeïnterpreteerd. K. S.

* * * Rookten onder het bidden dan wel bidden onder het rooken

„Brevieren“ is een term, afgeleid van brevier, d.i. gebedenboek. „In de Waagschaal“ vertelt:

„In een niet onvermaard klooster waren de Dominicaners op de vastgestelde tijden trouw aan het brevieren. Zij wilden echter ook wel eens een pijp roken, zonder het brevieren aan kant te zetten.“

Er werd druk over de kwestie gediscussieerd en het resultaat was, dat een brief naar Rome werd gezonden met de vraag aan de Heilige Vader, of de Dominicaners van dit klooster mochten roken tijdens het brevieren.

Het antwoord was een teleurstelling. De Paus kon zijn toestemming niet geven. Hij vond het ontoelaatbaar, dat er gedurende het brevieren gerookt werd.

Een half jaar later brachten enige Dominicaners van dit klooster een bezoek aan een niet minder vermaard Jezulieten-klooster en tot hun grote verbazing waren de collega's Jezulieten tijdens het brevieren allen een pijp aan het roken.

De Dominicaners gaven uiting aan hun verwondering. Zij meenden, dat de Jezulieten de Paus wel niet om raad zouden hebben gevraagd en vertelden, dat zij de vraag, of het geoorloofd was tijdens het brevieren te roken, aan de Heilige Vader hadden voorgelegd en een ontkenkend antwoord hadden ontvangen.

De Jezulieten luisterden met vrolijke gezichten en vertelden op hun beurt tot nog groter verbazing van de Dominicaners, dat ook zij de vraag aan de Paus hadden voorgelegd en een bevestigend antwoord hadden ontvangen.

„Julie hebben de vraag echter verkeerd gesteld. Julie hebben gevraagd of het geoorloofd was tijdens het bidden te roken en de Paus zei: nee!“

Wij hebben gevraagd, of wij tijdens het roken mochten bidden en de Heilige Vader gaf zijn pauselijke goedkeuring.“ K. S.

POLITIEK EN SOCIAAL LEVEN

„De arbeider is zijn loon waardig“. Dit zijn „loon waardig zijn“ is heel wat anders dan loonslaaf zijn, en als zoodanig maar wat „dood geld“ ontvangen, hetgeen deze schrijver ervan maakt. Reeds eerder hebben wij opgemerkt en wij willen dit nu weer doen, dat wij er het ernstigste bezwaar tegen hebben, dat juist uit de kringen van hen, die zeggen op Christelijke wijze te willen strijden voor een menschaardige positie van den loonarbeider, zulk een gechargeerde voorstelling van zaken wordt gegeven over die positie van den arbeider, waardoor diens beeld schandelijk wordt besmeurd. Want wie trouw werkt, als ondergeschikte, ijverig zijn werk doet en zich naar beste krachten daarbij inspant, om zoo zijn God te dienen, is geen loonslaaf als, ook in zijn arbeid, door Christus vrijgemaakte mensch en het loon, dat hij ontvangt en waarop hij bij God recht heeft, is maar niet wat dood geld. Men mocht van Christelijke schrijvers en voormannen in de arbeidersorganisatie verwachten, dat zij zich in hun voorlichting zouden onthouden van woorden en termen, die duidelijk aanwijsbaar ontleend zijn aan het socialistische vocabulair. Ook al staat de arbeider aan de machine of verricht hij den nederigsten arbeid, het is dienst aan God, wanneer hij zijn werk geloovig verricht, van hem zoo goed als van den geloovigen patroon. Het christelijk geloof, als gehoorzame vervulling van een goddelijke roeping,